

DÜŞÜNCELER

İkindi vakti... Kuşlar yine çığlıklarını savurmaya başlamıştır. Hava yalandan bulutlarla kaplı. Karşı apartmanın bacalarında kalmış son güneş kırıntısı. Ah o bordo kiremitler... Yıllardır, her daim, ilk gördüğüm sefer gibi bakıyorum onlara. Lakin bundan önce bu kadar haşır neşir değildik. Şimdi pencere komşusu sayılırız.

Göge her baktığımda aynı açıyla bakarım: Gardırobuma dönükken başımı sola ve yukarı yavaşça çeviririm. Net ve atık değil, yavaş ve naif. Sanki bakışımla inciteceğim sonsuz maviliği. Sanki onu artık sevmediğimi sanacak. Sanki yıllardır umutla ona bakmamın, düşler kurmanın ardından haksızlık olur bu. Bazen bir insana davrandığımdan daha nazik davrandığım dahi olur. Bir insandan daha az kaprisli, sıkıcı, bunaltıcı... Hava, rüzgar, gökyüzü... Bayılıyorum hepsine.

Çiçekler... Taze baharın çocukları. Gördüğüm en utangaç varlıklar. Onlarla konuşurken kırmamak için ayrı bir gayret göstermeli. Seni duyabilirler ve canlarını acıtmamak gerekir. Perilerin canlılardaki beden bulmuş hâli belki. Öyle güzeller ki...

Alacakaranlık çıktı. Merak ediyorum, acaba ne zaman tam anlamıyla huzur demek nasip olacak bana? Bir koşturma, gürültü, telaş... Gönül isterdi ki alacakaranlığa gözler doyardıkça rahatça bir nefes çekelim içimize. Ve zaman tanıyalım yavaş yavaş yaklaşmakta olan geceye, sessizce.

Hayatın tatlı bir telaşı falan yok. İnsanları öldüren en yavaş ve acılı zehirdir stres. Ne gençlik koyuyor insanda ne yetişkinlik ne de yaşlılık. Neşe, huzur, heyecan, zevktense hak getire. Mide bulandırıcı, acımasız! Her şeyin bir aması, bir eğeri, bir çünküsü var. "Anın tadını çıkar." ise ne de yersiz bir öğüt. Zira elimizde ne an, ne tat ne de bir hayat kaldı şöyle bir bakınca. Ömür ömür değil toplantı ajandasına döndü. Belki daha doğmadan iş yerindeki pozisyonumuz belli. Neyin tadından bahsediyoruz? Bize tek kalan düşünceler ve gerçekleşmeyecek hayaller.

Severim huzur sözcüğünü. Ne de olsa insan kavusamadığına vurulur. Peki fena mı olur a dostlar karşılıklı hasbihal etsek zat-ı şahanesiyle. Pek uğramaz oldu bizim muhite, ne oldu bir yanlış hareketimizi mi görmüş ki? Yahut insanlığımız tutmuş da canını mı sıkıştırdı? Heves mi bırakmamışız yanımıza gelecek? Üzülüyorum, acıyorum. Tarihin tefekkürü niçin neandartallerden başlamalıydı? Yahu biz o kadar insan mıyız acaba? Şöyle dönüp nesnel izleyelim çevreyi. Hiç ses çıkarmadan MOBESE kayıtlarını dökelim siz yeni yetme dedektiflere. Katilini bulalım eski dostumuzun. Bir bardak çayımızı içmez oldu.

Pek bir yargılar, bazen hafiften alay ederiz Divan şairleri ile, Serveti Fünun şairleri ile ve nicesinin "Fil dışı kulelere" kapanışıyla... Lakin yerine koyunca kendimi bir düşünmüyor değilim hani. Günümüze uyarlısak bu hâllerini, öyleyken bile aynı halk, zihniyet, hareketler yok. O zamanın Osmanlı tebaası daha katlanılabilir dahi olabilir. Bugün ise tarihin en çelişkileri ile karşı karşıyayız. Bir dedikleri diğerini tutmuyor diyeceğim o bile değişken ki o zaman da ben kendimle çelişeceğim. Herkes dünyalarca yükün altında. En önemli dert onların. Allah'ım için içinden nasıl çıkacaklar? Kapılar bir bir suratlara kapanıyor. Herkesler yüz çeviriyor. Es, dost, akraba hısımlar kesiliyor. Güm, pat, çat! Ohh! Bir rahatlık... Dağların aşılacakları açıldı. Sağırlara şarkılar ezberletildi. Körlere en güzel resimlerini çizdi. Aleyne kırılan tırnağını törpüledi. Merve platonliğini engelledi. Arda sevdiği kıza ilan aşk etti. Murat borcunu ödedi.

Selin ailesiyle barıştı. Tuana allem etti kalem etti mirasta payını aldı. Sonunda! Tam da dünya

yörüngesini şaşkırmaya başlamıştı. Bir rahatlık ama nasıl... Halbuki hayatın bir an için durduğuna yemin edebilirdim!

Hava iyiden iyiye karardı. Bu kulun da aklı karışmaya başladı. Ne de olsa bir kağıt sorumluluk var. Okunacak kitaplar, alınacak notlar, projeler, resimler, hobiler, araştırmalar... Aklımın bir köşesinden "Yeter be ne konuştun. Yaz yazacağını da başla ödevde." diyor bir ses. Hep aynı replik, aynı terane... ne değişiyor? "Lisede tüm ödevlerimi yaptım. Yaşasın, artık astronot olabilirim!", "Böyle dalga geçme. Bu ödevler öğrenmen için.", "Elbette, ben de öyle dedim ya. Öğrenememe- pardon öğrenmemin en etkili sebebi bu. Bana da fikrimi sorduğunuz için teşekkür ederim.", "Sonra teşekkür edersin. Şimdi çok toysun.", "Sonraya ne gerek var canım. En yürekten teşekkürlerimi sunuyorum.", "Neden mi? 16 yaşında, aslında daha erken ya neyse, saçlarımdan aklar koparıyorum da ondam. Gençliğim yaşamadan çocukluğum gibi bitecek de ondan. Beni her daim ergenmişim gibi dinlediğiniz ama büyük düşünebilme ihtimalini göz ardı ettiğinizden beni anlamadınız da ondan. Düşüncelerim, hayallerimi, neşemi, heyecanımı, korkumu, öfkemi, beni elimden aldınız da, ondan..."

Kapkaranlılık. Eskiden yıldız dolu olurdu. Şimdi ise kapkaranlılık. Belki yıldızlar insanların içinde kalan umut kadar parlıyordu. Kapkaranlılık... Yalnızca arada geçip giden uçaklar. Sizce kaç saat? Şöyle yükselip dünyayı izledikten, her şeyi tüm çıplaklığıyla, çirkinliğiyle gördükten sonra kaç saat oturup ağlar, kaç saat daha yaşarım? Sonra gençler dünyadan bir haber. Büyükler demez mi bizde hayal gücü var. Bir yıkımın hikayesini nasıl hayal gücüm gibi zengin ve eşsiz bir hazineye emanet ederim. Bana yazık değil mi? Kulaktan duymalar dahi minik yüreğimi paramparça ederken tabii ki ben o çocukların, kadınların, babaların, nicelerinin çılgınlıklarına kulak tıkarım. Elimden ne gelir? Ancak kendimi harap ederim, sonra da paşa paşa tarih ödevini yapmaya otururum.

Var. Benim hâlâ umudum var! Olmak zorunda! Hayat çok kısa! Kuşlar uçuyor! Hemen karşımda insanlık göz göre göre eriyor. Dünya solunum yetmezliği çekiyor. Zalimin nefesi mazlumu zehirliyor. Elleri kan içinde dünyanın çivisine asılıyorlar. Ama var işte. Birgün, bir gün benim de hayallerim gerçek olacak. O zaman, merak etmeyin, tüm bu ağır sözlerimi kendime yutturacağım. Umarım, umdum, umacağım...

OLIAH